

UCHWAŁA Z DNIA 24 MAJA 2011 R.
SNO 21/11

Przewodniczący: sędzia SN Małgorzata Gierszon.

Sędziowie SN: Henryk Pietrkowski, Antoni Górski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2011 r. zażalenia obrońcy obwinionej na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 stycznia 2011 r., sygn. akt ASD (...), w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

uchwalił:

u t r z y m a ć w m o c y z a s k a r ż o n ą u c h w a ł ę .

U z a s a d n i e n i e

Sędzia Sądu Rejonowego została obwiniona o popełnienie następujących przewinień dyscyplinarnych

1. w dniu 2 grudnia 2009 r. jako sędzia referent w sprawie o sygn. akt II K 268/09 dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa zawartych w art. 148 § 1 k.p.k. oraz uchybiła godności urzędu w ten sposób, że poleciła Katarzynie P. protokołującej przebieg rozprawy zapisanie niezgodnych z prawdą okoliczności o ogłoszeniu wyroku i podaniu jego najważniejszych motywów, podczas gdy w rzeczywistości takiego wyroku nie sporządziła i nie ogłosiła,

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.);

2. w dniu 7 grudnia 2009 r. uchybiła godności urzędu w ten sposób, że jako sędzia referent w sprawie o sygn. akt II K 268/09 nakłaniała protokolantkę Katarzynę P. do umieszczenia w aktach tej sprawy niezgodnego z przebiegiem rozprawy, przygotowanego przez siebie protokołu z rozprawy w dniu 25 listopada 2009 r.,

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.);

3. w dniu 8 stycznia 2010 r. dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa tj. art. 154 k.p.k. w ten sposób, że postanowieniem z dnia 8 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 268/09 Sądu Rejonowego dokonała sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w protokole z ogłoszeniem wyroku, poprzez wpisanie w miejsce:

„po sporządzeniu wyroku przewodniczący ogłosił go publicznie, podał ustnie najważniejsze powody wyroku oraz wskazał stronom sposób i termin odwołania” – „Sąd postanowił wznowić przewód sądowy”, dokonując tej czynności bez wysłuchania protokolanta i w zakresie nie stanowiącym oczywistej omyłki pisarskiej,

tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.).

Rozpatrujący sprawę Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał, że czyny te noszą znamiona przestępstw i na podstawie art. 119 u.s.p. wydał uchwałę zezwalającą na pociągnięcie obwinionej do odpowiedzialności karnej za to, że:

a) w dniu 2 grudnia 2009 r. w A. jako sędzia przewodniczący w rozprawie w sprawie II K 268/09 poleciła protokolantowi Katarzynie P. sporządzenie protokołu z ogłoszenia wyroku w/w sprawie, podczas gdy wyrok nie został sporządzony i ogłoszony, czym poświadczyla nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. o czyn z art. 18 §1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.;

b) w dniu 7 grudnia 2009 r. w A. nakłaniała protokolantkę Katarzynę P. do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że namawiała ją do sporządzenia i podpisania protokołu z rozprawy głównej z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie II K 268/09, którego wzór przygotowała, a który zawierał postanowienie o odroczeniu rozprawy do dnia 30 grudnia 2009 r., gdy faktycznie tego dnia na rozprawie takiego postanowienia nie wydano, gdyż przeprowadzono przewód sądowy i postanowiono odroczyć ogłoszenie wyroku do dnia 2 grudnia 2009 r., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z powodu odmowy wykonania przez protokolanta tego polecenia, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.;

c) dnia 8 stycznia 2010 r. w A. poświadczyla nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że wydała postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w protokole rozprawy z dnia 2 grudnia 2009 r. w ten sposób, że zamieściła w nim - w miejsce innych zapisów – postanowienie o wznowieniu przewodu sądowego, gdy faktycznie takiego orzeczenia nie wydano, tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

Uchwałę tę zaskarżył zażaleniem obrońca obwinionej, zarzucając obrazę przepisów postępowania (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 128 u.s.p.) mającą wpływ na treść orzeczenia przez oddalenie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie w charakterze świadka protokolantki Katarzyny P. na okoliczność:

–wprowadzania do systemu „Sinus” protokołów i orzeczeń sporządzanych przez sędziego Sądu Rejonowego,

–możliwego posłużenia się przez świadka w dniu 2 grudnia 2009 r. gotowym szablonem (wzorcem) protokołu,

–czasu, w jakim projekt protokołu z dnia 2 grudnia 2009 r. został przygotowany, która to decyzja skutkowałą pozostawieniem poza sferą rozważań Sądu istotnego dowodu i okoliczności z niego wynikających, a to możliwości sporządzenia projektu protokołu przed zaplanowanym terminem rozprawy, na której miało nastąpić ogłoszenie wyroku, co stanowiło przejaw dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji doprowadziło Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji do poczynienia potencjalnie błędnych ustaleń faktycznych.

Na tej podstawie wniósł o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wnosił o utrzymanie zaskarżonej uchwały w mocy.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, podejmując ją, opierał się na treści wchodzących w grę dowodów z dokumentów, zeznań świadków Katarzyny P. i przełożonego obwinionej A. K. oraz wyjaśnień samej obwinionej. Wymaga przy tym podkreślenia, że obwiniona przyznała się do popełnienia czynów opisanych w punktach I oraz III uchwały, a przyznanie to znajduje potwierdzenie w powołanych dowodach. Jeśli chodzi o czyn opisany w pkt. II uchwały, obwiniona sędzia zaprzeczyła, aby namawiała świadka Katarzynę P. do sporządzenia nowego protokołu z rozprawy z dnia 25 listopada 2009 r., mającego zawierać niezgodne z prawdą postanowienie o jej odroczeniu. Sąd Apelacyjny jednak, oceniając cały kontekst zdarzeń, odmówił w tej mierze dania wiary obwinionej. Oceniał, że niewątpliwym zamiarem obwinionej, która przygotowała nową wersję protokołu, zawierającą postanowienie o odroczeniu rozprawy, było aby protokolantka, świadek Katarzyna P. usunęła znajdujący się w aktach, podpisany protokół i zastąpiła go nowym, zawierającym nieprawdziwe postanowienie o odroczeniu rozprawy. Tak też rozumiała polecenie obwinionej świadka Katarzyna P. zeznając, że było dla niej oczywiste, iż w aktach sprawy nie mogły znajdować się dwa protokoły z tej samej rozprawy o treściach wzajemnie wykluczających się.

Taki stan dowodów w sprawie stwarzał, wbrew stanowisku obrońcy, wystarczającą podstawę do przyjęcia przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, że zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż sędzia Sądu Rejonowego dopuściła się popełnienia czynów przewidzianych w art. 271 § 1 k.k., polegających na fałszowaniu dokumentów sądowych i poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne. Czyny te mają różną postać i formę stadialną (sprawstwo polecające – pkt I uchwały, podżeganie – pkt II oraz sprawstwo – pkt III). Należy podkreślić, że zgodnie z art. 80 § 2c u.s.p., sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi

dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Nie musi więc istnieć tu pewność, konieczna przy wyrokowaniu, ale odpowiednio wysoki stopień prawdopodobieństwa, uzasadniającego podejrzenie popełnienia czynu karalnego. Zebrany materiał dowodowy dawał wymaganą przez ustawę podstawę do powzięcia takiego podejrzenia, a tym samym do odmowy dodatkowego przesłuchiwania świadka Katarzyny P. w tym stadium postępowania. Dlatego też zarzuty zawarte w zażaleniu obrońcy nie mogły odnieść skutku. Uzasadnia to utrzymanie zaskarżonej uchwały w mocy (art. 110 § 1 pkt 2 u.s.p. w zw. z art. 128 u.s.p.).